

- # 'Η ἀληθινή φιλοπατρία τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ μητρότης.
- # Δι' γυναῖκες καὶ οἱ ἀνόητοι δὲν συγχωροῦσι ποτέ.
- # Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι πάντοτε φιλάρεσκος καὶ αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν ἡδονὴν νὰ βλέπῃ κυλιομένους πρὸ αὐτῆς Δὸν Κιχῶτας: Καὶ ὅμως τοιαῦται γυναῖκες εἰθίσται νὰ ἔχωσιν ὑπεροχὴν τινὰ χαρακτῆρος καὶ ἔθους. *Ἄλλως οἱ εὐγενεῖς ἄνδρες οἱ θυσιαζόμενοι χάριν μιᾶς γυναικὸς ἀπλῶς φιλαρέσκου, καθίστανται Παλλαῖδιοι ἀστείoi ματαίως κόπτοντες τὰ γόνατα αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς ἐνὸς ξυρραφίου. . . .
- # Δι' ἕκαστον ἔρωτα ἔχομεν ὠρισμένον ποσὸν ἀγάπης, ὅπερ ταχέως ἐξαντλεῖται ἀπὸ πολλοῦ.
- # 'Η μετάνοια εἶναι τὸ ὕστατον ἀμάρτημα τῶν γυναικῶν.
- # Εἰς τὸν ἔρωτα πρέπει νὰ ἐκλέγῃ κανεὶς μεταξὺ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ φαίνεται ἄπιστος καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ νὰ τὸν ἀπατοῦν.
- # Δι' γυναῖκες σκέπτονται συνήθως ὅ, τι ἐπιθυμοῦσιν.
- # Τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτος ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν φόβον ἐκατέρου τῶν ἐραστῶν περὶ τοῦ ἄλλου.

ΣΚΟΡΠΙΟΙ Η ΑΔΑΜΟΙ

ΣΤΟΝ ΨΑΡΑΓΩΓΑΙΣΤΗ !

Σ' ἄφησα νὰ κυττάξῃς μέσ' στὰ μάτια μου,
Καὶ μοῦ πες - τὸ θερμὸ τὸν ἔρωτά σου,
' Ἀλλήθεια, μοῦ τὸν λένε τὰ ματάκια σου,
' Ἀφοῦ δὲ μοῦ τὸν λές με τῆ λαλ' ἄ σου.

☉☉

Καὶ μετ' ἡ δίψα ποῦ ἔνοιωθα στὰ στήθη μου,
Κ' ἐγὼ κρούβ' νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.
' Ἦρθα κοντά σου καὶ ἡ καρδιά μου ἐσπάραξε
Καὶ μοῦ χτυποῦσε ἀλύπητα τὰ στήθια.

☉☉

Μὰ ὅταν κ' ἐγὼ ἐκάρφωσα τὰ μάτια μου
Παράφορα στὰ μάτια τὰ δικά σου,
' Ἡ λάμψη καὶ ἡ φωτιά τους μ' ἔθιμπώσανε
Καὶ μ' ἔρριξαν τυφλὴ . . . στὴν ἀγκαλιά σου.

Κατέβη στὸ 'γαλὸ τραγουδιότη,
' Ἀκούμπησε στὰ βράχια τὸ κεφάλι
Κι' ἄρχινα μὲ χαρούμενο σκοπὸ
Τραγούδια τῆς ἀγάπης μας καὶ πάλι.

☉☉

Κι' ἂν ἔρθῃ μιὰ ἀνάμνηση πικρὴ,
Τὸ χαρωπὸ τραγουδί σου νὰ κόψῃ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ μπάτη τὰ φιλιά
Προβάλλῃ ἡ λευκόχλωμή μου ὄψη.

☉☉

Μὴν κλάψῃς, κι' ἀπ' τὰ χεῖλή σου μὴ βγῇ
Πικρόχολο παράπονο κανένα,
Γιὰ σένα καὶ ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ,
Γιὰ σένα εἰν' τὰ τραγούδια μου θλιμμένα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ !

—❖—

Χρυσὴ νυχτιὰ ' κείνη ἡ νυχτιὰ
Ποῦ ἤμουνα κοντά σου,
Καὶ τραγουδάκι μοῦ 'λεγες
Βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά σου !

[1901]

Τώρα . . . μέσα σὴν ἄδυσσο
Λιποφυχοῦν ἀντάμα
Τὸ θλιβερὸ τραγουδί σου
Καὶ τὸ 'δικό μου κῆμα !

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ ΜΑΝΤΖΟΥΝΗ

- # 'Ο ἔρωσ ἐνέχει πλείοτερα στοιχεῖα τοῦ μίσους ἢ τῆς φιλίας.
- # 'Η πρὸς τὰς κυρίας ἀβρότης, οὐχὶ ἡ ἐπίπλαστος, ἀλλ' ἡ ἀβροφροσύνη ἡ φυσική, ἡ προερχομένη ἐξ ἐτοιμότητος πνεύματος, εἶναι ἐκ τῶν δυσκολωτέρων πραγμάτων. 'Ολίγοι, παρὰ πολὺ ὀλίγοι ἄνδρες, εἶναι γνωστοὶ σήμερον διὰ τὸ ἀβρόφρον τὰ κτ' των, διὰ τὴν ἐτοιμότητα ἣν ἔχουν ν' ἀπαντοῦν πάντοτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν κυριῶν μὲ λέξεις ἀπαλὰς, εὐήχους ἀλλὰ καὶ πνευματώδεις, ἐγκλειούσας φιλοφροσύνην καὶ χιούμορ πράγματι ἀριστο-τεχνικόν. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων τούτων ἀνδρῶν τὴν πρώτην θέσιν, ὅχι ἐκ τοῦ ἀξιώματός του ἀλλ' ἐκ τῆς θαυμασίας ἐτοιμότητος καὶ τῆς σπανίας ἰδιοφυΐας του, κατέχει ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος, τοῦ ὁποῦ ἡ πρὸς τὰς κυρίας ἀβρότης, ἡ λεπτή

καί εἰρων κατέστη πλέον παροιμιώδης ἀφ' ὅτου ἐξήρθε ἀκόμη ὁ τότε Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας κατέκτησε τὰ σαλόνια καί μαζί μ' αὐτά ὀλόκληρον τὸν ὠραίον γυναικείον κόσμον τῆς Εὐρώπης. . . .

✚ Τὰ ὠραία χεῖλη εἶναι ἐκεῖνα, ποῦ, κατὰ τὴν ὠραιότατην παραβολὴν τῶν ἀρχαίων, ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ τόξου τοῦ Ἑρωτος. Χεῖλη οὔτε μικρά οὔτε μεγάλα, χωρὶς υπερβολικῆν ἐρυθρότητα, οὔτε ἀναιμικὴν ἀσπράδα. . . .

✚ Ὁ Ἑνάν ἔλεγε : «Μέχρι τοῦ 30οῦ ἔτους ἐπέθουμον νὰ ἦμαί ὠραία γυναικί—μέχρι τοῦ 40οῦ ἔνδοξος στρατηγός—καί ἐκεῖθεν καρδιάλιος».

✚ Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, ὅστις εὐφύεστατα ἔλεγεν, ὅτι τὸ χρυσάνθεμον μὲ τὰ πολλὰ μαλλιά καί μὲ τὴν ἑλλειψιν καρδίας, ἠδύνατο νὰ συμβολίσῃ ὠραιότατα τὴν γυναικίαν, δὲν εἶχε διόλου ἄδικον. Ἄλλ ἐνταῦθ' τὸ ἰδιότροπον τοῦτο Ἰαπωνικὸν ἄθος ἠδύνατο νὰ συμβολίσῃ καί τὸν Πρωτέα. Ἀλλάζον ὕψεις, προσλαμβάνον ὅλα τὰ χρώματα, μιμούμενον πότε συνεστραμμένους δακτύλους τεράτων, πότε εὐθέα φύλλα φοινίκων, πότε κόμην γυναικίαν, πότε γλόην δάσους, πότε χιόνος νιβάδας, πότε χρυσοῦ πέταλα, παρουσιάζει μίαν ποικιλίαν, ἣν δὲν δύνανται νὰ περιγράψουν τῆς Ῥομανικῆς τὰ συγγράμματα, καί ἡ ὁποία εἶναι ἄπειρος ὅπως οἱ ἀριθμοί.

✚ . . . Εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ἐξήντησαν κάθε τίτλον τιμῆς πρὸς πάντα σύγχρονον σατυρογράφον τῆς γυναικίαν, ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ, ὅτι ἀκολουθοῦν συρμὸν πολὺ παλαιὸν καί ξεθυμασμένον. Ἐὰν ἄλλοι: οἱ Ἀριστοφάναι καί οἱ Μολιέριοι ἔμεναν ἔνδοξοι καί ὀπίσταν ἀκόμη ἐπραγματεύοντο θέματα δι' ὧν ἐσατυρίζετο ἡ γυνή, σήμερον ἡ σατυρογραφία τῆς γυναικίαν κατέβηκεν εἰς τοὺς δρόμους, καί οἱ σατυρογράφοι αὐτῆς εἶναι ἀπὸ τὰς τάξεις τὰς ἀγενεῖς, ἀπὸ ἐκεῖνας, αἵτινες ἐκμεταλλεύονται μόνον διὰ χρηματισμὸν τὰ πλέον ἱερά καί τὰ πλέον εὐγενῆ ζητήματα. Σήμερον οἱ μεγάλοι ποιηταί καί οἱ ἔνδοξοι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι συνεχίζουν τοὺς Αἰσχύλους καί τοὺς Σοφοκλεῖς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἴψεν, ὁ Σούδερμαν, ὁ Δουμάς (υἱός) καί ὁ Τολστόϊ, καθὼς καί ἅπανα ἡ χορεία ὅλη τῶν ἐπιφανῶν τοῦ κόσμου, σήμερον ὅλοι αὐτοί, ἀκριβῶς, διότι εἶναι μεγάλοι καί ἰσχυροὶ διάνοια, υἰοθετοῦν τὸ ζήτημα τὸ γυναικείον, ὅπερ εἶναι ζήτημα ἐργασίας καί τιμῆς, καί καυτηριάζουν ἀμείλικτα τὴν ἀνδρικὴν ἀγαλίνωτον αὐθιχερίαν καί ζωγραφίζουν μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματα τ' ἀνδρικήν πάθιν εἰς τὰ ὅποια ὀφείλεται ἡ προίουςα κατάστασις τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Διὰ τὴν γυναικίαν οἱ μεγάλοι ποιηταί καί σοφοὶ τῆς σήμερον ὑψώνουν μόνον στυλοβάτας τιμῆς καί θρόνους δόξης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναζῆ καί πάλιν ἡ ἐλπίς καί ἀναγεννᾶται τὸ ὄνειρον τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος.

[1901]

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Ῥόδινην ὄψιν ἡ χαραυγὴ δειχθεὶς στής γῆς τὰ πλάτη
Καὶ γίνεταί μαγετικὰ μὴ ψαλμωδία στή χεῖρα
Δειλά ἡ ψυγὴ μου ἀναζητεῖ γιὰ τ' ἀρχαλιόση καὶ
Μ' αὐτὸ στή γῆ νὰ ζῆσῃ.

Ἐντροπαλὰ τὰ λούλουδα μὴναιόχρα προσμένουν
Τὰ δροσερὰ χαράματα, τοῦ ἡλιου τὴν ἀχτίδα·
Θαρρεῖς κι' αὐτὰ πῶς χαίρονται, πῶς ζῶνε, πῶς
[χλωμαίουν,
Γιὰ μὴ κρυφῆν ἐλπίδα.

Κι' ὁ ἥλιος λαμπυρίζοντα γύρω τὸ φῶς του γίνε
Καὶ κάθε πλάσμα ξαναζῆ στή λάμψιν του τῆ θεία·
Ἐδῶ χαρίζει χρώματα, ἐκεῖ ὡμορφιά μᾶς δίνει,
Ἀγάπην κι' ἁρμονία.

('Οκτώβριος 1901)

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΡΗ

